

90 ANYS

Els ulls, d'un blau profund, mars encalmats, abans un índex més de joventut; ara, abissos de saviesa. Mira el món amb ells des d'una altra perspectiva perquè l'edat i l'experiència li han deixat opinions més amples. Té una vida més tranquil·la que quan era jove, els fills han crescut, els néts també s'han fet grans. La seva nena és qui s'encarrega de la petita botiga antiga que hi ha al carrer de sota i ella fa anys que amb la jubilació va aprofitar per retornar als estudis que la guerra i el seu després li havien robat. Surt a passejar sovint, encara que les cames li pesin i la respiració se li faci feixuga aviat. Va a comprar a les botigues de sempre, sobretot quan té la família a dinar a casa, i va a veure sovint a la seva filla al petit negoci familiar. La Maria en té molta, de traça cosint, però de tant en tant li demana a la mare si li pot fer el volant d'algun vestit o la blonda d'una faldilla i ella hi accedeix, contenta de poder ajudar i fa anar els seus dits, més lents que antany per l'edat, però tot i així molt hàbils per donar un efecte especial a la tela. Els dies que està més cansada toca el piano. També en va aprendre de gran, un cop va tenir els nens. Quan s'hi posa, les seves mans corren amunt i avall fent sonar les notes que s'entrellacen en belles melodies, sempre animades.

Avui, s'ha trenat els llargs cabells blancs i s'ha posat un vestit de mudar. I ara, és a casa la Maria i al davant té un pastís fet per la seva néta més gran, amb les espelmes que fan un 90, esperant per ser bufades. Noranta anys, quina gesta! Somriu i les arrugues del voltant dels ulls s'aprofundeixen dolçament. Agafa aire i bufa i, quan apaga les espelmes, mira la seva família i veu més d'un parell d'ulls, miralls dels seus, també plens d'il·lusió.